

Drevnost i fantazmagorija

Ivana Stefanović: „Paraphernalia“, Centar za kulturnu dekontaminaciju

0Piše: Zorica Kojić05. novembra 2018. 16.44 Izmenjeno: 16.40

Beogradska umetnička nova teritorija (BUNT) predstavila je čudesna dela kompozitorke Ivane Stefanović na autorskom koncertu u Centru za kulturnu dekontaminaciju. Izabrano mesto za odigravanje ovog događaja izvanredno rezonira sa sadržajem muzike. Ima nečeg u toj visokoj tavanici, u belini zidova na kojima se – kao lakmus papirom – pokaže svaka istina. Nema laži unutar ove kocke vibracija, reči i zvuci izgovoreni unutar nje nastavljaju da trepere, ukrštajući svoja značenja. Smisao i intenziteti pokazuju se u svoj svojoj nepatvorenoj čudi, razodeveni od dnevnih moda i kaprica svakodnevice. Kao ozareni podzemnom svetlošću, poput samih troglodita u svom misterioznom zaklonu izdubljenom marljivim radom u steni, skupili smo se ovde da se prepustimo čarima onog neprolaznog u zvuku. Utonuli smo tako u skupni san i naša čula vodila su nas od

jedne obasjanosti do druge, a u centru tih sunaca smenjivala se niska umetnika koji su svoj život takođe – kao što i Ivana Stefanović to bez ikakve sumnje jeste – posvetili muzici i istinoljublju u njoj.

Drevnost i fantazmagorija dve su materije višeg reda kojima kao da odiše ova skupocena zbirka 'paraphernalia' Ivane Stefanović, a njihovi parfemi, oblici, izrazi, boje i žestina/suptilnost duha – svojstva su što gromko dopiru do nas u publici, oblikujući nas kao ilovaču onog praslusšaoca koji strpljivo čeka u nama da utoli svoju žeđ, poput nekakvog plemenitog Baš-Čelika. I tako, bez lažnog sjaja i ikakve raskošne ceremonije, suočili smo se sa muzikom koja nas uvodi u sadašnjicu ili može biti istoriju(?) perfektnim elektronskim minijaturama „Istina, nije, istina“ (Dragan Mitrić – elektronika, Arpad Pečvari – video), prikazujući upravo ono vrludavo, puno života, biće zvuka, neuhvatljivo a tako na dohvat ruke, sneno no budno spretno, duhovito i ozbiljnošću tronuto u isti mah. Ići od tačke do tačke u ovom 'parafernalijskom' putopisu, opisati te sićušne raskoši koje u sluhu nastavljaju da rastu, prelivaju se u ono sledeće, ukorenjuju u razmišljanje i dugo nakon... Pa evo, briljantni Nemanja Stanković u moćnom delu „Novembar, novembar ..... quasi una fantasia“, prefinjeno izatkanom sred sveg prostranstva prošlosti i budućnosti, sa krikom i odlučnošću, te muškim i ženskim principom istovremeno uvezanim ovde. Dejan Sinadinović kako tumači „Lagum“ jednim svevidećim instinktom. Zoran Marković i Bass chorus u „Dve antiohijske pesme“ dok caruju prostorom van poznate stvarnosti, bodre i ranjive u svom lebdećem razlamanju obzorjem. Glumci Aleksandra Bibić i Slobodan Beštić u fragmentu iz kultnog „Velikog kamena“ poput prikaza dvoje ljudi što pomiču ih konci sudbine u mimohodu dva paralelna opstanka – prepoznajuća među sobom tek u jedan mah! – svejedno ipak zgažena meljućom marševskom koračnicom zle kobi. Vesna Stanković koja daje oštricu onoj zamamnoj sagi introspekcije imena „Uzani prolaz svetlosti“. Saša Mirković i Vladimir Blagojević dok razmiču kapije delikatne imaginacije u „Paraphernalia“. Katarina Jovanović u „Ona“ i u neverovatnim

rimama „U mraku“ poput prekrasnog mitskog otelotvorenja glasa. Ljubiša Jovanović kao strpljivi graditelj ovog celog neprekidno izrastajućeg zvonika basnoslovnog odjeka. Kamerni orkestar „Muzikon“ pod upravom Betine Šmit u svom pak filigranskom poimanju zvučne supstance pred sobom.

Bila je sveta dužnost učestvovati i prisustvovati. I dugo ćutati od obuzetosti mislima potom.